

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἑνατον μετροῦντες χρόνον
'οἴην γῆν ἐδρεῖομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννὰκόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πειραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίη,
σφριγῇ τὸ χαμομῆλι.

Ὀκτακόσα σαράντα,
συνήθη συμβάντα.

Μία πένθιμη οἶμα 'οἱ τοῦ Τρικουῦρη τὸ μνῆμα.

Ἐπέρασαν πικρὰς ἡμέραις, ὁκτὼ χρόνια μυχῆς λύπης
ἀπὸ τότε ποῦ μᾶς λείπεις,
κ' ὅλοι κόβουν ἕνα ρόδο γιὰ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
καὶ τὸ βρέχουν μὲ τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης τῶν ἀκόμα.

Δὲν ξεχάνουν τὴν ἡμέρα,
ποῦσθυσες 'στὴν ξενιτιὰ
γιὰ νὰ λάμπης ἐδῶ πέρα
'στῆς πατρίδος τὴν νυκτιὰ.

Ξερρίζονται καὶ λευκαίς, πέφτουν πλάτανοι 'ψηλοί,
καὶ παράσιτα φυτρώνουν καὶ θάμνισκοι χαμηλοί.

Πέφτουν κ' οἱ τρανοὶ 'στὸ χῶμα, μὰ 'στους χρόνους τοὺς
[νεκροὺς]
μεγαλῆτεροι 'ψηλόνουν νὰ σκεπᾶσουν τοὺς μικροὺς.

Τὸν ἐξόριστο, τὸν ξένο, τέτοιο τὸν κυττάζουν τώρα,
καὶ μὴ σκιάβη μυροσφάρα,
ποῦ καθένος τὴν γνωρίζει,
ξεμαλλιάρα τριγυρίζει,
κ' ἀπὸ τ' ἄλλο το μνῆμα καρτερεῖ τρανὴ λαλιὰ
κ' ἔχει μόνο τῆς στεφάνῃ τὴν ἐλῆά του, τὴν ἐλῆά.

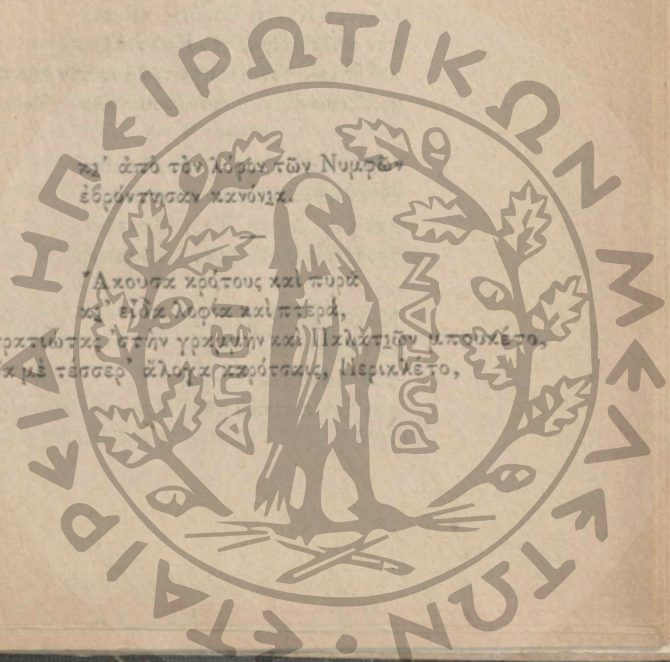

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Ἄρνι τῆς σούβλας ἔφρχες καὶ Πασχαλῆς τσουρέκι;
ἀμμ' εἶδες καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν ἐθνικὴν, ζευζέκη;

Φ. — Ἄκουσα σμίξιμο ξιφῶν
κ' εἶδα χρυσὰ γαλόνια,

καὶ ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν
ἐδρώντησαν κωνόνια.
Ἄκουσα κράτους καὶ πυρὰ
καὶ εἶδα λῶστα καὶ πτερά,
καὶ στοχαστῆς τὴν γράμψην καὶ Πιλάτιον ἡ πόνητο,
κ' εἶδα μὲ τέσσαρ' ἄλλα κ' κρόσσας, Περικλέτο,

καὶ μὲ συγχρόνους ρήτορας καὶ μ' ἄλλους συμπολίτας
ἐπῆγα καὶ ἐστεφάνωσα τοὺς ἱερολοχίταις.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ἐστεφάνωσα προπάτορας μεγάλους,
τὸν Πατριάρχην δηλαδὴ, τὸν Ρήγα καὶ τοὺς ἄλλους,
καὶ ἔπεσα καὶ προσκύνησα προσκυνητὰ τεμένη
καὶ ἔκανα ὑπὲρ ὅσων μάρμαρα τὰμίλητα μετάνοια,
καὶ ἔλεγα: τρεῖς καλὸι καὶ τρεῖς εὐτυχημένοι,
ποῦ κάθε χρόνον τακτικὰ σὰς βάζομε στεφάνισα.

Εἶπα σὲ προγόνων τάφους τὸ μακρὸν καὶ τὸ κοντὸ μου
καὶ ἐστεφάνωσα τοὺς ἄλλους καὶ ἔπειτα τὸν ἐκυτὸ μου.

Κουτουλοῦσα διπλωμάτας
καὶ ζητιάνους μὲ δισάκια,
εἶδα καὶ Μικρασιάτας
μὲ τὰ κόκκινα φεσάκια.

Καὶ εἶπα ὅσους δούλους ἀδελφούς,
ποῦχοι τοὺς παῖδας τοὺς κρυφούς:
Νὰ χρεωστήτε χάριτας πρὸς τὸν Σκοτιδὴν ὅλοι
καὶ ὑπὲρ τοῦ πρέπει μπουμπήτα καθένος σας νὰ πέσῃ,
ποῦ φέτος δὲν ἐτρόμαξε τὴν ὑπαρξίν σας βόλι
καὶ διαμπαῖξ δὲν τρύπησε τὸ κόκκινόν σας φέσι.

Ὡς εἶπεν ἀγγέλλειν ἀδελφοί, μοχθοῦσιν ἀλυτρώτως,
ὅτι δὲν σὰς ἐπτόχησε τῶν ἐλευθέρων κρότος,
μήτε κατῆκαν ἀντερὶά καὶ βράκες καὶ σουρτοῦκα,
μήτ' ἔσκαψε ὁ στή μούρη σας καμμία τρακατροῦκα.

Ὡς εἶπεν ἀγγέλλειν ζωηρῶς
ὅτι ὁ στήν βάτον τοῦ πυρός
κνεῖς μὲ τὴν Ἀνάστασιν δὲν ἔγινεν αἰδιδίμος,
κὼν δούλος, κὼν ἐλεύθερος, κὼν ξένος παρεπίδημος.

Ἐορτάσωμεν ἀνέτως
Πάσχ' ἀναίμακτον ἐφέτος,
καὶ ἀπλωθῶμεν μακαρίως σ' ἕνα καὶ ἄλλον καφφενέν,
καὶ οὔτε σφαῖραν καὶ οὔτε κρότον
κουμπουριῶν καὶ βαρελότων
μὴ φοβείσθω καγκανέννας, καγκανμμία, καγκανέν.

Μικρασιᾶται καὶ φεσοφόροι,
μὰ καὶ οἱ φοροῦντες βαρὺ καστὸρί,
ὅλοι μας ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν Θεοτόκαρον, Μεσσίαν νέον.

Οὗτος ὁ Κόντης ἀφύθως κάνει
τὸν πολεμάρχο, τὸν Κολονέλο,
καὶ ὅποιος τὸν βλέπει τρόμος τὸν πιάνει
καὶ ξεφωνίζει: βάρδα φουρνέλο.

Οὗτος καὶ ὅλων τῶν πολεμίων
ἐνθεν καθεῖθεν βροντοκτυπᾷ,
καὶ γὰρ Ἀμύνης ἔχει Ταμεῖον,
βροντωδεῖς ὕλας καὶ τὰ λοιπὰ.

Καλῶς το τὸ Σκαρπίνι,
καλῶς τὸ παλληκάρι,
ποῦ βάλθηκε νὰ γίνη
σὺν τὸν παπποῦ τὸν Ἀρη.

Καλῶς τὸ φέρτε πιάνο,
ποῦ θὰ γενῇ φοδέρα,
καὶ ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω
καὶ ἐγώ, καλὲ πατέρα.

Τοῦτο, παιδιά, θὰ πιάσῃ
καὶ αὐτὴ τὴν Ἀλεποῦ,
τοῦτο θὰ ξεπεράσῃ
πολέμους τοῦ παπποῦ.

Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς ἔρασαν καὶ σὺ, βρε Περικλέτο;
Π. — Καὶ ἐγὼ προγόνους ἔψαλα μὲ λύρα καὶ ὄργανο.

Ἵμνους λαμπροὺς ἐτόνισα
σὲ πάνσεπτα μνημεῖα,
οὐ μὴν δὲν ἐλησμόνησα
καὶ σύγχρονα Ταμεῖα.

Ἐμνήσθην τόσων μαχητῶν,
μὰ καὶ συγχρόνων βουλευτῶν.
Δακρύων ἐθυμίσα
τὸν Κοραῖν τὸν κύριον,
ἀλλ' ὅμως ἐγκωμίσα
καὶ Στάν τὸν Κυθήριον.

Πρὸς ὅλους ὑπενήμισα τὸν Ρήγα τὸν Φεραῖον,
ἀλλ' ὅμως δὲν ἐξέχασα καὶ Κόντε τὸν ὠραῖον.
Μὲ τοῦ Βλαχάβα τὸ σπαθὶ τὸν κόσμον ἐδαμνίσαι
καὶ τῆς σανίδος τοῦ παπποῦ ποσὶς δὲν ἐλησμόνησα.

Παρήλαυνον περιχαρεῖς ἐλεύθεροι καὶ δούλοι
καὶ πληθὸς Ἀμερικανῶν καὶ πληθὸς Εὐρωπαίων,
καὶ ἔμνήσθην Παπνικολῆ, Κανάρη καὶ Μισοῦλη,
καὶ ἔμνήσθην καὶ τῶν ἀστακῶν καὶ τῶν λοιπῶν τροπαίων.

Κόσμον νεκρὸν ἐθρήνησα, σκληρῶς δοκιμασθέντα,
καὶ ἀφῶνως ἐμνημόνευσα μέσῳ λευκῆς νεφέλης
τὸν Πατριάρχην τὸν σεπτὸν τὸν ἀπαγγελοσθέντα,
μὰ καὶ τὸν Ἱερόθεον ἐκεῖνον τῆς Πεντέλης.

Ἐκοψα δάφνης στὸ Δαφνὶ
ψάλλον μὲ ζῆλον ἀκραϊφνῇ
δόξαν λαοῦ παλληκαρῶν
καὶ εὐγνώμονος καὶ εὐμούσου,
καὶ ἔμνήσθην τοῦ Νικηταρῶν,
πλὴν καὶ τοῦ Μονακρούσου.

Ἐννόησα τὸ στήθος μου κοχλάζον νὰ πυρώνῃ
καὶ ἀπτόητος τὴν ἐκρηξίν προσεῖδα βαρελότου,
καὶ ἔμνήσθην, οἶλε Φκσουλῆ, καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη,
ποῦ μὲ τὸν ἀνδριάντα του τραβᾷ τὸν διάβολό του.

Ἀνεμνήσθην καὶ μονάχος καὶ εἰς πατριωτῶν ἀγκάλας
παλαιᾶς πολεμικῆς,
μὰ καὶ ἐκεῖνης τῆς φευγάλας
τῆς ἐπιστημονικῆς.

Ἀνεμνήσθην τῶν ἀνέμων,
τῶν ὑδάτων, τῶν πολέμων,
καὶ τῶν ἄλλων τῶν φριδῶν,
μὰ καὶ ἐκεῖνων τῶν ἐδρῶν,

ποῦ στὰς ἐδρας τῶν Ἑλλήνων δὲν θ' ἀφήσουνε βρακί
καὶ ὅλους θὰ τοὺς ἀποστείλουν κάτω ὅσῃν Ἀμερικῇ.

Εἶδα καὶ ἥρωας πολλοὺς
νὰ κυττάζουν σὲ καθεφτάς,
εἶδα τοὺς ἀρματωλοὺς
καὶ ἐστεφάνωσα τοὺς κλέφτας.

Ἀνεμνήσθην πάλιν ὅλης τῆς φυλῆς μας τῆς ἀλκίμου
καὶ τῆς γῆς τῶν Παρθενῶν,
εἶδα καὶ σκιὰς προγόνων,
καὶ ὅσῃν ἤλιθον περπατῶντας ἐβλεπα καὶ τὴν δίκῃ μου.

Φ. — Καὶ ἐγὼ τὸν ἴσχιον, Περικλῆ, κυττούσα τὸν δίκῃ μου,
ποῦ μ' εἰδεινε μακρύτερον ἀνδρὸς γιγαντοσώμου.
Πυρίτιδες ἐκλόνισαν τὴν περὶ ἀτμοσφαῖραν
καὶ μακρυσμένοι γδοῦποι,
καὶ ἕνα μεγάλο φάσκελο καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν
μοῦ γίνεκε κουνοῦπι,
καὶ εἰς ἀποκέντρους στενωποὺς καὶ ὅσῃν βοῇν τοῦ κόσμου
καὶ σ' ὅποιο μέρος πῆγαίνα νὰ το καὶ ἐκεῖνο ὑπὲρ μου.

Περπατοῦσα, Περικλέτο, μετὰ Μικρασιατῶν
καὶ τὸ φάσκελο κυττάζων ἐλεγα καθ' ἑκαστόν:
Τίνος νάναι; τίνος νάναι;... μήπως εἶναι τῶν προγόνων;
μήπως εἶναι τοῦ Κρουσόβου, τῶν Θρακῶν, τῶν Μακεδόνων;

Μήπως εἶναι τοῦ Μικαδου τοῦ φιλέλληνας πεσκέσι;
μήπως εἶναι τούτων ὅλων, ποῦ μὰς ἤλθαν μὲ τὸ φέσι;
μήπως εἶναι τοῦ Σκαρῶφ καὶ τοῦ Τσόντσεφ τοῦ κανάγκα;
καὶ ἐρωτοῦσα καὶ ἐρωτοῦσα
καὶ ὅλοένα τὸ κυττούσα
ὑπὲρ καὶ πίσω καὶ ὅσῃν πλάγχα.

Π. — Μὰ καὶ ἐγώ, ξυλένις νάνε,
τῶδα ὑπὲρ μου σὺν καὶ σένα
καὶ ἐρωτοῦσα τὸν καθένα:
τίνος νάναι; τίνος νάναι;

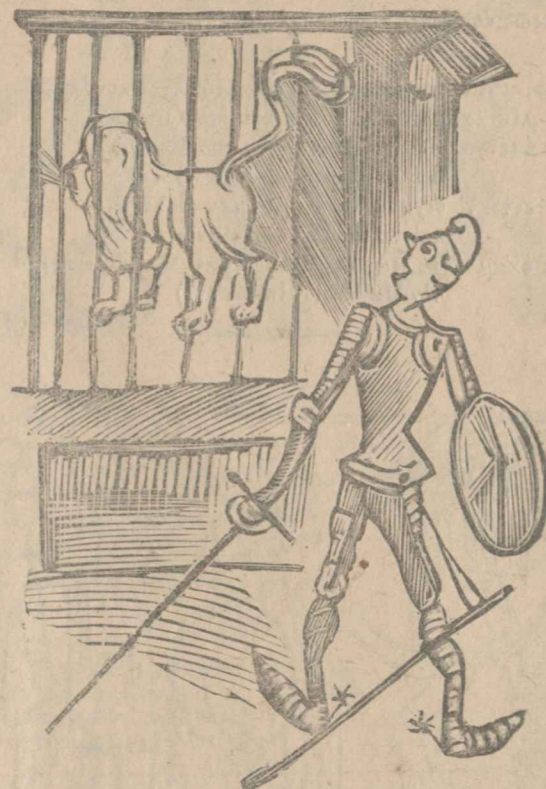
Πλὴν δὲν μούλεγε κανεὶς,
μήτε κὼν ὁμογενῆς,
μήτε κὼν ἀλλοδαπός,
πόθεν ἔρχεται καὶ πῶς.

Καὶ ὅρσε τὸ λοιπὸν, τσιφούτη,
μὴ μουντζᾶ σὺν καὶ τούτῃ.

Ὁ Φαδουλῆς μὲ σθένος καὶ πῦρ πολεμικόν
ὅσῃν κῆπον τοῦ Φαλῆρου τὸν Ζωολογικόν

Φ. — Ἡ πανήγυρις τῆς Ἀκύρας,
ποῦ πολεμάρχου λυσσοῦν,
ἡ παντέρικις, ποῦ στὰς αὐράς
κυματίζουν καὶ φυσσοῦν.

Ἡ καρότσας, τὰ κανόνια,
τὰ στερὰ καὶ τὰ γαλόνια,
τῶν τυμπάνων ἡ βροντῇ, τὰ Ταμεῖα τῶν Στρατῶν,
καὶ τὸ φέσι τοῦ Ριφᾶτ καὶ τῶν Μικρασιατῶν.

Τὰ σπαθιά τὰ γυμνωμένα
καὶ τὰ τόξα τὰ νάμμενα,
τὰ καντύλια καὶ τὰ φῶτα,
τῆς Λαμπρῆς τὰ γεγονότα,
καὶ τὸ κάθε θαρρότο,
καὶ ὅ,τι πράγμα κάνει κρότο.

Ἡ διαρκὴς ἀνάμνησις τῶν ὄντως ευχεῶν
τῆς δόξης μας αἰώνων,
τὰ τροπία τῶν παλαιῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων.

Τοῦ Κόντε τοῦ πολεμικῶν καὶ ἀσπάρτον Ἰπποκρίτου
καὶ ἐκεῖνα τὰ γυμνάσια τῶν Νεοπαλατιῶν,
ποῦ τὰ παπούτσι τῶν μικρῶν πολὺ συχνὰ τρυποῦν
μ' ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα,
καὶ κάνουν τοὺς γεννητοὺς τὰ στήθῃν καὶ τοῦτον
μὲ βόγγους καὶ μὲ κλάματα.

Ὁ νέος ἐνθουσιασμός αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
πρὸ πάντων δὲ τὸ κάψιμο τοῦ φλεγόντος ἡλίου,
καὶ ὁ γαίμαρος τῆς ἐθνικῆς ἐκείνης ἀποτομῆς
ἐπληρώσαν τὸ στήθος μου πολεμικῆς ἀνδρείας,
καὶ ἐπὶ τὴν σήμερον νὰ θύσω, νὰ ἀποδώσω,
καὶ μὲ τὸν μέγαν λέοντα τοῦ Κήπου νὰ παλίσσω.

Προσάτε μὲ καὶ ἐλπίσασθε... τὸ πᾶν θὰ συνταράξω...
ἀνοίξετε μοῦ τὸ κλουβὶ νὰ τὸν κατεσπαράξω.
Θηρία, συχωρεῖτε τον, καὶ ὁ βαθυλάτης λέων
μέσα 'στοῦ Κήπου τὸ κλουβὶ δὲν θὰ μουγγρίξῃ πλέον.

Πρόσεθε Παλληκάρια εἰς τὸν ἀγῶνα ἄλλοθεν,
καὶ γράψετε τὸ μνημὲν τοῦ τὸ κατήφες καὶ κρούον

πῶς ἕνας, ποῦ τὸν ἑρέλλαναν τὰ κλέη τῶν ἡρώων,
ἡρωϊκῶς ἐσπάραξε τὸ δυστυχὲς θῆριον.

(Εἶπε, καὶ κρατῶν ἀσπίδα καὶ μακρύτατον κοντάρι
δίνει μίαν καὶ φρενήρη ἐξορμήν πρὸς τὸ λειοντάρι,
πλὴν ἐκεῖνο μόλις εἶδε τὴν ὁρμήν τοῦ Φασουλῆ,
δὴ ῥοξάτις ματιῶν τοῦ εἰχναίου,
καὶ ἔπειτα τὸ σιχαμένο κάνει μίαν μεταβολήν
καὶ τὰ πισινὰ τοῦ δείχνει,
ὅπως ἕκαμ' ἕνας λέων καὶ ὅσον μέγαν Δὸν-Κιχῶτην,
τὸν Μαγκήσιον ἱππότην.)

Φασουλῆς πρὸς διδασκάλους
καὶ μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Φ.—Ὡς εὖ παρέστητε λοιπόν, διδάσκαλοι τοῦ γένους,
ἀναφωνῶ πρὸς ἅπαντας ἐκ τούτου τοῦ τεμένους.

Οὗτος ἐστὶν ὁ Παρθενῶν,
ἐρείπιον τῶν Ἀθηνῶν,
ἀρχαίου Δωρικοῦ ρυθμοῦ, στερεωθὲν προσφάτως,
ἐπάνω του δ' ἐστήρικται σεσχωμένον κράτος.
Ἐκτισται δὲ καὶ Ἑρέχθειον καὶ Ἀπτέρου Νίκης δῶμα
καὶ κάτω τούτων ἡ γνωστὴ τοῦ προλιέθρου βρῶμα.

Ἴτε πρὸς τὸ Συνέδριον παιδείας σχολικῆς,
ἐξ οὗ λαμπρύνον σέλαι....
τοῦτο πεποίητ' εὐφυῶς ὁ Λάρκας ὁ Λουκῆς,
τούτέστιν ὁ Βικέλαις,
καὶ ὁ περὶ πάντα δεξιὸς καὶ ἀκάματος Δροσίνης,
ποῦ ξέρεῖ καὶ ἀπὸ κόπτης,
διόπερ ἄξιον τυχεῖν κοινῆς εὐγνωμοσύνης
τοιοῦτοι πεφυκότες.

Οἱ πάντες ἐώρακατε χαρμόσυνον ἡμέραν
καὶ ῥῶς εἰλήφατε λαμπρὸν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος,

ὅστις δ' ὑμῶν τήνδε τὴν γῆν οἰκεῖ τὴν ἐλευθέραν
πολλάκις μετατίθεται μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος.

Ὅστις δ' ὑμῶν μετάθεσιν τοιαύτην οὐχ ὑπέστη
διδάσκαλος οὐκ ἔστι,
ἡμεῖς δ' εὐζαίμεθ' ἂν αὐτῷ τανῶν μετατεθῆναι,
οὐκοῦν γε καὶ πκυθῆναι,
καὶ χάσκειν καὶ μετρᾶν πληθύν μισῶν ἀδινάων
καὶ λέγειν ἀσυνκρίτεον τὴν μετοχὴν πεινάων.

Ἰδοὺ καὶ ἡ Πλάκα, προσφιλεῖς διδάσκαλοι τοῦ γένους,
ἐνθα τῆς ἀρχιότητος προσπίπτει στιλβηδῶν,
ἐνθα φανὸς ἐγγήγεσται τοῦ πάλαι Διογένοους
καὶ λίγειν μινύεται τετράπους ἀηδῶν.

Τοῦτον τὸν φανὸν λαβόντες ὤψεσθε σοφὰ Σχολεῖα
καὶ Σχολείων ἐργαλεῖα,
πίνακας τε καὶ βιβλία,
τὴν ὑδρόγειον τὴν σφαῖραν,
καὶ τὴν γῆν τὴν ἡμετέραν,
τὴν πασῶν ἐνδοξοτέρην.

Περιέλθετε τεμένη καὶ κρητφύγετα σοφίας,
μὴ τις φοβηθῇ τῷ κρότον, ὃν κοινῶς καλ. ὕσι συμπάρο,
καὶ τὸ πᾶν ἐπισκοπεῖτε κατεσθίοντες ἀφύες
τεταριχευμένους πάσας σὺν ἐλαίῳ καὶ ὀξυγάρῳ.

Ράδιον ἐστὶ καὶ ῥᾶστον τὸ τοὺς πάντας κρίνειν ἄνους,
πλὴν ἡμεῖς οἱ κατοικοῦντες τὰς κλεινὰς ἰοστεφάνους,
οἱ καὶ λύσομεν τῶν δούλων τὰς βρεῖας χειροπέδας,
τό τ' ἐκλέγεσθαι καὶ ἐκλέγειν προδιδάσκομεν τοὺς παῖδας.

Νῆ τὸν δῖον Παρθενῶνα προδιδάσκομεν τὴν ἥβην
τὸ κονδύλου ἀκωλύτως τοὺς διδάσκοντας ἐντρίβειν,
τὸ Ὀρνίς τῶν Σχολείων καταξέειν καὶ χαλᾶν
καὶ ἔστιν ὅτε πρεσβυτέρων πολιῶν καταγελᾶν,
καὶ νυχθήμερον κιχλίζειν ἐν τῇ νέᾳ Πρυτανείᾳ,
δηλαδή τὰ καφφρευεῖν,
καὶ διώκειν ὑπὸ δένδρα καὶ πιπερεῶν σκιαδᾶς
τρυφεράς Ἀρσκασιάδας.

Τοιοῦτων διδασκαλιῶν περιφανεῖς καρποὺς
ὑποδεικνύομεν τανῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς
καὶ τοὺς τηλόθεν σπεύσαντας καὶ φθάσαντας ἐδῶ
θαυμάσαι τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν σεμνὴν αἰδῶ.

Νῦν δ' ὅτ' ἐπεσχοπήσατε πᾶν τὸ λευκὸν καὶ μέλαν,
Δροσίνην δ' ἐώρακατε καὶ ὁκλερὸν Βικέλαιν,
ἄπιτε, λῶσται Συνεδροί, καὶ γὰρ δ' ὕμῃς προπέμψω
τρώγων καλοκυθόσπορον, τούτέστι πασσατέμπο.

Τῶν Βλαβιανῶν τῆς Ἀνίας τί θαυμάσια καπέλα,
μία τζόγλα, μία τοέλλα,
μία τέτοια καπέλου
δὲν εὐρίσκειται καὶ ἄλλου.

Καὶ ἀπὸ τὸ Παλάτι πάντες ὅσοι Κατάστημά της μέσση
καὶ εἰς ἐκεῖνο παραγγέλλει μίαν καὶ ἄλλη Πρυτανείαν.
Μητροπόλεως ὁδὸς εἶναι τὸ Κατάστημά της
καὶ ὅσον κόσμον τοῦ συμμοῦ δοξαζόμενον τὸνομά της.